

Parafia św. Augustyna

ISSN 2300-9233

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

XII niedziela zwykła

19 czerwca 2022

LITURGIA SŁOWA

Za 12,10-11;13,1; Ps 63; Ga 3,26-29; Łk 9,18-24

ref. psalmu: **Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.**

Gdy Jezus modlił się na osobności, a byli z Nim uczniowie, zwrócił się do nich zapytaniem: „Za kogo uważają Mnie tłumy?”. Oni odpowiedzieli: „Za Jana Chrzciciela; inni za Eliasza; jeszcze inni mówią, że któryś z dawnych proroków zmartwychwstał”. Zapytał ich: „A wy, za kogo Mnie uważacie?”. Piotr

odpowiedział: „Za Mesjasza Bożego”. Wtedy surowo im przykazał i napomniął ich, żeby nikomu o tym nie mówili. I dodał: „Syn Człowieczy musi wiele wycierpieć: będzie odrzucony przez starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie; będzie zabity, a trzeciego dnia zmartwychwstanie”. Potem mówił do wszystkich: „Jeśli kto chce iść za

Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia weźmie swój krzyż i niech Mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swe życie z mego powodu, ten je zachowa”.
— *Oto słowo Pańskie.*

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do pierwszego czytania

Prorok Zachariasz najprawdopodobniej pochodził z rodziny kapłańskiej i urodził się w trakcie deportacji babilońskiej w VI wieku przed Chr. Te dwa autobiograficzne fakty wyznaczają zarazem dosłowne przesłanie całej Księ-

gi: Zachariasz bowiem wyzywa swych rodaków, w chwili ustania wygnania, do powrotu do Ziemi Obiecanej oraz dopinguje ich, by jak najprędzej odbudowali świątynię i wznowili kult. Ponadto, motywy zaczerpnięte

Jezus pyta: „Za kogo uważają Mnie tłumy?”. Pomyślę o ludziach, z którymi spotykam się na co dzień (rodzina, moja wspólnota, środowisko szkolne, środowisko pracy). Jak traktują wartości wiary i Ewangelii? Jaki wpływ mają na postawę mojej wiary? Jakie gazety czytam? Jakie filmy oglądam? Jakich audycji słucham, jakiej muzyki? Czy jest w nich poszanowanie dla Jezusa i Jego nauki? Czy potrafię mówić „nie” wszystkiemu, co fałszuje obraz Jezusa i lekceważy Jego naukę? Jezus stawia mi bardzo osobiste pytanie: Kim jest dla mnie? Co o Nim myślę? Nie chodzi jedynie o wiedzę. Spróbuję odczuć poruszenia mojego serca. Co mogę powiedzieć o mojej przyjaźni z Jezusem? Będę uważnie słuchał słów Jezusa o cierpieniu. Czy potrafię zaakceptować w mojej wierze i powołaniu obraz Jezusa umęczonego? Jakie budzą się we mnie uczucia? Współczucie? Lęk? Bunt? Spróbuję porozmawiać z Nim szczerze o moich uczuciach. Jakie krzyże w moim życiu dostarczają mi najwięcej cierpienia? Czy potrafię zgodzić się na nie dla Jezusa? Czy potrafię „zaprzeć się siebie”, pokonać niechęć do moich krzyży? Czy jestem zdolny ponosić straty dla Jezusa? Czego nie umiałbym stracić dla Jezusa? Spróbuję nazwać po imieniu rzeczy, osoby, do których jestem przywiązany bardziej niż do Jezusa. Co najbardziej uzależnia moje uczucia, pragnienia i myśli? W serdecznej rozmowie z Jezusem poproszę Go o miłość i wolność w kroczeniu za Nim.

Krzysztof Wons SDS

od Zachariasza dość często, i to w kluczowych miejscach, pojawiają się na kartach Ewangelii, odkrywając wówczas właściwy, duchowy sens Księgi: gdy Jezus wjeżdża na osiołku do Jerozolimy (zob. Za 9, 9 i Mt 21, 5); gdy Judasz przyjmuje 30 srebrników za wydanie Mistrza (zob. Za 11, 12n i Mt 26, 15; 27, 5); wreszcie, gdy setnik przeszywa włócznią bok martwego Jezusa (zob. J 19, 34.37) – ten ostatni motyw stanowi zarazem treść obecnego czytania. Połączmy teraz oba te sensory, korzystając z intuicji Katechizmu, który na interesujący nas motyw powołuje się w kontekście sakramentu pokuty i pojednania, mówiąc o skrusze serca, czyli pokucie wewnętrznej: „Bóg daje nam siłę zaczynania od nowa. Odkrywając wielkość miłości Boga, nasze serce zostaje wstrząśnięte grozą i ciężarem grzechu; zaczyna obawiać się, by nie obrazić Boga grzechem i nie oddalić się od Niego. Serce ludzkie nawraca się, patrząc na Tego, którego zraniły nasze grzechy (por. J 19, 37; Za 12, 10)” (KKK 1432). A zatem, pierwsze czytanie nakłania nas do zdiagnozowania naszej „ziemi wygnania” – co nią jest; dlaczego tam trafiliśmy; czemu wciąż w niej tkwimy? Prorok pragnie, byśmy odbudowali „świątynię” naszego serca – bynajmniej nie własnymi siłami, lecz kontemplując przebite serce Jezusa.

Komentarz do psalmu

Szukam... Pragnę... Tęsknię... Odbierzmy otwierającą dzisiejszy psalm zwrotkę jako wołanie wygnanych do Babilonii Żydów oraz nasz jęk w chwili próby, pokusy i faktycznego grzechu. Wpatruję się w Ciebie w świątyni! W drugiej strofie przenieśmy się wyobraźnią do Jerozolimy, gdy ci sami Żydzi już cieszą się, że zaufali Zachariaszowi, decydując się na powrót i odbudowę przybytku; zwróćmy się także ku samym sobie, wspominając momenty, gdy ośmieleni spojrzeniem i dobrym słowem przyjaciół, zdecydowaliśmy się „wpuścić” ich w swoją biedę, a nieraz także wyznać ją – czy to jako umyślny postępek, czy to jako toczącą nas słabość – w sakramentalnej spowiedzi. Syć się... – Następna część utworu przyjmijmy jako wskazówkę, by zawsze dawać sobie czas na ciche smakowanie odbytej dobrej rozmowy oraz otrzymanego rozgrzeszenia, np. idąc na samotny spacer bądź udając się na dłuższą adorację eucharystyczną. Lgnę do Ciebie! – Koń-

ŻYCZENIA

W piątek, 24 czerwca, podczas uroczystej Mszy św. dziękczynnej o godz. 18:30 będziemy obchodzić 49. rocznicę święceń kapłańskich naszego ks. Proboszcza Walentego Królaka

Czcigodny Księżu Proboszczu, 49 lat temu powiedziałeś Bogu: „Tak”, na słowa: „Pójdź za mną”. Wierny swemu powołaniu obchodzisz dziś piękny jubileusz. Razem z Tobą dziękujemy Panu Bogu za lata Twojej posługi, pełne radości, ale i trudu, doświadczeń oraz zmagañ. Dziękujemy za Twoją troskę i obecność, za wspólne budowanie domu na skale.

Dzisiaj, na kolejne lata Twojej posługi kapłańskiej, życzymy Ci Bożej miłości, matczynej opieki, ludzkiej dobroci, żelaznego zdrowia, anielskiej cierpliwości, wytrwałości. Niech Twoje wysiłki włożone w funkcjonowanie naszej parafii przełożą się na ogrom skarbów zgromadzonych w niebie.

Parafianie

czące psalm wersety niech będą dla nas pouczeniem, by z umawianiem się na spotkanie z bliskimi i planowaniem spowiedzi nie czekać, aż coś się stanie, tylko dbać o ich regularność.

Komentarz do drugiego czytania

Zapewne każdy z nas – celowo albo przypadkowo – uczestniczył kiedyś w obrzędzie chrztu dziecka. Kończy się on słowami celebransa, skierowanymi do całego zgromadzenia (nie tylko chrzczonego człowieczka ani rodziców i chrzestnych): „Wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Alleluja, alleluja! (dosł. «Chwalmy Pana!»)”. Nie przewiduje się po nich żadnej odpowiedzi; nie jest to również formuła „zagrzewająca” do czegoś. To raptem jednokrotnie złożone zdanie oznajmujące – oznajmujące jednak sam tajemniczy, bo właśnie sakramentalny, rdzeń chrześcijaństwa. Podczas gdy Żydzi i grzesznicy z komentarzy do pierwszego czytania i psalmu zakończą swoje wygnanie do geograficznej i moralnej Babilonii bez problemu zauważyli, nowoochrzczonego człowieka wcale nie „świeci”. A jednak,

zostaje realnie przyobleczony w Chrystusa: zostaje w nim trwale „zainstalowany” „program” łaski – nade wszystko cnót wiary, nadziei i miłości – naprostowujący ich wolę ku Bogu. Odtąd, cały widz polega na tym, by tej prawdziwej metafizycznej stworzyć dogodne warunki do ekspresji egzystencjalnej: we własnym, dojrzewającym życiu psychicznym i relacyjnym. Jeżeli to się dokona, Nowe Prawo, o którym będziemy słuchać od jutra do środy w Ewangeliiach, okaże się czymś naprawdę życiowym i „namacalnym”; jeżeli zaś nie, to to samo Nowe Prawo będzie tylko kolejnym przykazaniem, apelującym do naszej samodzielności. A jak jest dziś ze mną – od ilu to już lat jestem obiektywnie przyobleczony w Chrystusa? Czy skłania mnie to do wzniesienia spontanicznej radosnej aklamacji „Alleluja, alleluja!” czy raczej utyskiwania, w jakiz to twardy reżim się „wkopałem”?

Komentarz do Ewangelii

Inaczej niż u pozostałych synoptyków (zob. Mk 8, 31nn; Mt 16, 21nn), po pierwszej zapowiedzi swojej męki przez Jezusa św. Łukasz nie przywołuje Jego ostrego konfliktu z Piotrem,

tylko natychmiast przechodzi do pouczenia skierowanego do wszystkich. Skąd to pominięcie? Otóż, wydaje się, że każdy z Ewangelistów adresuje swe dzieło do uczniów innego typu. Marek, którego tekst jest najstarszy i na którym bazują pozostali, pisze do tych, którzy dopiero nawracają się na chrześcijaństwo, przed którymi dopiero stoi wybór Jezusa; ich wyobrażenia o Zbawicielu, jak u Piotra, wprost zderzają się z perspektywą cierpienia. Mateusz, którego tekst jest młodszy, pisze do tych, którzy już tę podstawową decyzję podjęli, i zaczynają życie w Kościele; ci, z kolei, zderzają się właśnie ze swoimi wyobrażeniami o idealnej wspólnoty, podczas gdy „real” jest zgoła inny. Wreszcie, Łukasz pisze do uczniów, którzy pomału podejmują odpowiedzialność za formację innych i na tej drodze potrzebują własnego „doewangelizowania”; oni więc w jakiejś mierze mają już za sobą i wybór Jezusa jako cierpiącego Mesjasza,

i wybór Kościoła jako Jego Ciała, które też cierpi, też bywa rozdzielane, a nawet – już nie „też” – dopuszcza się skandali i zgorszeń... W każdym razie, przed każdym z tych domyślnych adresatów – którym odpowiadają nasze serca z ich kondycją – rozpościera się horyzont naśladowania Jezusa ukrzyżowanego. W rozpoczętym dziś tygodniu, niech ten horyzont ziszcza się w pobożniejszym wykonywaniu porannego znaku krzyża: „Chrześcijanin rozpoczyna swój dzień, swoje modlitwy i działania znakiem krzyża: «W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen». Ochrzczony poświęca cały swój dzień chwale Bożej i prosi Zbawiciela o łaskę, która pozwala mu działać w Duchu Świętym jako dziecku Ojca. Znak krzyża umacnia nas w chwilach pokus i trudności” (KKK 2157).

Komentarze zostały przygotowane przez ks. Błażeja Węgrzyna

KULT NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA

Czerwiec to miesiąc w sposób szczególny poświęcony czci Najświętszego Serca Pana Jezusa. Kult Serca Jezusowego wywodzi się z czasów średniowiecza; początkowo miał charakter prywatny, z czasem ogarnął szerokie rzesze społeczeństwa.

Od XVII wieku nabożeństwo do Serca Pana Jezusa stało się własnością ogółu wiernych i całego Kościoła. Przyczyniło się do tego dwoje świętych: św. Jan Eudes i św. Małgorzata Maria Alacoque.

Pierwszy działał z własnej inicjatywy, natomiast św. Małgorzata – pod wpływem nakazów, jakie otrzymała od samego Chrystusa, który chciał się jej pośrednictwem posłużyć.

Św. Małgorzata Maria

Alacoque (1647-1690).

Żyła w tym samym wieku i czasie, co św. Jan Eudes, ale w zupełnym ukryciu w klasztorze w Paray-le-Monial. 27 grudnia 1673 roku Małgorzata dopuszczona została do tego, by spoczęła na Sercu Jezusowym. Pan Jezus pokazując jej

swoje Serce pełne ognia, rzekł do niej: "Moje Boskie Serce tak płonie miłością ku ludziom, że nie może dłużej utrzymać tych płomieni gorzących, zamkniętych w moim łonie. Ono pragnie rozlać je za twoim pośrednictwem i pragnie wzbogacić ludzi swoimi Bożymi skarbami"

Zażył, aby w zamian za niewdzięczność, jaka spotyka Jego Serce i Jego miłość, okazaną rodzajowi ludzkiemu, dusze pobożne wynagradzały temuż Sercu zranionemu grzechami i niewdzięcznością ludzką. Zażył, aby w duchu wynagrodzenia w każdą noc przed pierwszym piątkiem miesiąca odbywała się godzinna adoracja Najświętszego Sakramentu (tzw. godzina święta) oraz aby Komunia święta w pierwsze piątki miesiąca była ofiarowana w celu wynagrodzenia Boskiemu Sercu za grzechy i oziębłość ludzką.

Pan Jezus dał św. Małgorzacie Alacoque dwanaście obietnic, dotyczących czcicieli Jego Serca:

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1564 "Prezbiterzy, choć nie posiadają szczytu kapłaństwa i w wykonywaniu swojej władzy zależni są od biskupów, związani są jednak z nimi godnością kapłańską i na mocy sakramentu kapłaństwa, na podobieństwo Chrystusa, najwyższego i wiecznego Kapłana, wyświęceni są, aby głosić Ewangelię, być pasterzami wiernych i celebrować kult Boży jako prawdziwi kapłani Nowego Testamentu".

1565 Na mocy sakramentu święceń prezbiterzy uczestniczą w powszechnym posłaniu powierzonym Apostołom przez Chrystusa. Duchowy dar, jaki otrzymali przez święcenia, przygotowuje ich nie do jakiegoś ograniczonego i zacieśnionego posłania, ale "do najszerzej i powszechnej misji zbawienia »aż po krańce ziemi«, "z sercem gotowym do głoszenia wszędzie Ewangelii".

Dam im łaski, potrzebne w ich stanie.

Ustalę pokój w ich rodzinach.

Będę ich pocieszał w utrapieniach.

Będę ich pewną ucieczką w życiu, a szczególnie w godzinę śmierci.

Będę im błogosławił w ich przedsięwzięciach.

Grzesznicy znajdą w moim Sercu źródło i ocean miłosierdzia.

Dusze oziębłe staną się gorliwymi. Dusze gorliwe prędko dojdą do doskonałości.

Będę błogosławił domom, w których wizerunek Serca mojego będzie czczony.

Osoby, które będą to nabożeństwo rozszerzały, będą miały imię moje wypisane w Sercu moim.

Dam kapłanom dar wzruszania serc nawet najzatarciwionych.

W nadmiarze miłosierdzia Serca mojego przyrzekam tym wszyst-

kim, którzy będą komunikować w pierwsze piątki miesiąca przez dziewięć miesięcy z rzędu w inten-

cji wynagrodzenia, że miłość moja udzieli łaskę pokuty, iż nie umrą w mojej niełasce, ani bez Sakramen-

tów świętych, a Serce moje będzie im pewną ucieczką w ostatniej godzinie życia.

MSZA ŚWIĘTA GREGORIAŃSKA W INTENCJI ŚP. KS. GIENNADIJA KOZŁOWA

Nr	Data	Dzień tyg.	Godz.	Nr	Data	Dzień tyg.	Godz.
1	1.06	śr	9:00	16	16.06	czw	7:00
2	2.06	czw	8:00	17	17.06	pt	8:00
3	3.06	pt	9:00	18	18.06	sob	9:00
4	4.06	sob	18:30	19	19.06	nd	18:30
5	5.06	nd	19:45	20	20.06	pon	9:00
6	6.06	pon	9:00	21	21.06	wt	18:30
7	7.06	wt	18:30	22	22.06	śr	9:00
8	8.06	śr	9:00	23	23.06	czw	8:00
9	9.06	czw	9:00	24	24.06	pt	9:00
10	10.06	pt	18:30	25	25.06	sob	9:00
11	11.06	sob	8:00	26	26.06	nd	8:30
12	12.06	nd	13:00	27	27.06	pon	9:00
13	13.06	pon	9:00	28	28.06	wt	8:00
14	14.06	wt	18:30	29	29.06	śr	9:00
15	15.06	śr	9:00	30	30.06	czw	9:00

OGŁOSZENIA

1. W czwartek, na zakończenie oktawy Bożego Ciała, odbędzie się obrzęd błogosławieństwa wianków – po Mszy św. o godz. **18:30**. To zwyczaj związany z tradycją ludową, kiedy święciło się je z przygotowanych polnych kwiatów. Wianki poświęcone w czasie oktawy Bożego Ciała są symbolem darów od Boga, które służą ludziom i wszelkim stworzeniom na ziemi.

2. W piątek, 24 czerwca, podczas uroczystej Mszy św. dziękczynnej o godz. 18:30 będziemy obchodzić 49. rocznicę święceń kapłańskich naszego ks. Proboszcza Walentego Królaka.

3. Jednocześnie zakończymy rok katechetyczny. Będziemy dziękować Bogu za cały ten rok. Zapraszamy na uroczystość wszystkich Parafian, wszystkie wspólnoty i zespoły parafialne. Po Mszy św. zapraszamy na wyjątkowy koncert w wykonaniu Pani Stanisławy Celińskiej.

4. W przyszłą niedzielę, 26 czerwca, po każdej Mszy św. będzie poświęcenie pojazdów.

5. Zapraszamy do udziału w Mszach św. w intencji śp. ks. Giennadija Kozłowa.

6. Zapraszamy na nabożeństwa czerwcowe – codziennie o godz. 18:00.

7. Zapraszamy na pielgrzymkę autokarową do Włoch śladami św. Augustyna i św. Moniki – od 11 do 19 października 2022 r. Program pielgrzymki – na stolikach przy wyjściu z kościoła oraz w gablocie i na stronie internetowej.

8. **Wspomnienia liturgiczne:** czwartek – uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela. W tym roku uroczystość została przeniesiona na 23 czerwca – czwartek. Piątek – uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa. Akt Wynagradzający Sercu Pana Jezusa – podczas nabożeństwa czerwcowego. Za publiczne odmówienie Aktu, pod zwykłymi warunkami można uzyskać odpust zupełny. Sobota – wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. Bóg zapłać!

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. 300 egz. Opracowanie biuletynu i druk: lis888@wp.pl